

Temelia credinței noastre

12 iunie 2005

Donald K. Short

De-a lungul secolelor au existat totdeauna în poporul lui Dumnezeu serioase înțelegeri greșite. Ultima și cea mai remarcabilă a fost cea a părinților noștri spirituali. Biserica lor, Filadelfia, nu a înțeles că înainte ca sfârșitul să poată veni, urmează să apară pe scenă o altă biserică. Pentru noi, astăzi, acest lucru este foarte clar. Dar există realități ale istoriei noastre care, după un secol și jumătate, nu par așa de clare.

Nimeni nu poate pune la îndoială că lumea științei înaintează cu o viteză uluitoare. Disciplinele academice și știința în general, devin din ce în ce mai specializate pe măsură ce fiecare câmp de activitate vine cu noi detalii, care deschid noi orizonturi de explorat. Nu este normal să ne întrebăm dacă biserica a realizat o înaintare asemănătoare în discernământul spiritual? Știm noi astăzi mai mult decât pionierii noștri care, prin rugăciune și studiu sânguincios, au descoperit adevărurile care ne-au făcut un popor? După un secol și jumătate este timpul să înțelegem că avem de oferit lumii mai mult decât un proiect sentimental de distribuit apartamente de aur în Noul Ierusalim. În cumpănă se află principii veșnice pe care noi suntem chemați să le clarificăm.

Creștinismul și-a însușit de-a lungul secolelor anumite învățături pe care le-a numit fundamentale. Dacă acceptăm glasul Scripturii, trebuie să recunoaștem faptul că la vremea sfârșitului aceste învățături vor fi atât de corupte, încât "locuitorii pământului s-au îmbătat" cu aceste idei false (Apocalips 17,2). Oricare ar fi lista cu "fundamentalele" lumii creștine, un lucru este clar: Lumea creștină nu are nici un amestec în adevărul sanctuarului și judecății. El rămâne un element particular adventist de ziua a șaptea. Din nefericire, până acum noi nu am văzut și nici nu am apreciat deplin valoarea lui, și de aici sărăcia noastră, emblema Laodiceei.

Acest adevăr, care face deosebită biserica noastră, era inima și sufletul vieții ebraice, care a dus la prima venire a lui Mesia. Importanța lui de atunci rămâne valabilă astăzi. Am fost sfătuiți că:

"În serviciul tipic, doar cei care se apropiau de Dumnezeu cu mărturisire și pocăință, și ale căror păcate, prin sângele jertfei pentru păcat, fuseseră transferate asupra sanctuarului, puteau lua parte la serviciul zilei ispășirii. Tot așa, în marea zi a ispășirii finale și

a judecării de cercetare, singurele cazuri luate în discuție sunt ale copiilor poporului lui Dumnezeu" (GC 480).

Această explicație ar trebui să ne facă să ne vedem poziția. Biserica rămășiței are de jucat un rol special, ca și Israelul din vechime. Lucrarea de curățire a sanctuarului și solia pe care o avem pentru lume este exprimată în următoarea afirmație:

"În timp ce judecata de cercetare continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, în poporul lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului. Această lucrare este prezentată mai bine în soliile din Apocalips 14. Când va fi încheiată această lucrare, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru apariția lui Hristos" (GC 425).

Ca popor, nu se poate să nu vedem legătura dintre noi și solia din Apocalips 14. Aceasta înseamnă că există pentru noi "o lucrare specială de curățire și îndepărtare a păcatului." Primul înger anunță ceasul judecării lui Dumnezeu, solia lui Miller care continuă până astăzi. Al doilea înger cheamă pe cei credincioși să părăsească bisericile populare, spre a fi gata pentru apariția Sa. Această lucrare continuă și astăzi. Aceste două solii au precedat solia îngerului al treilea, care a adus cea mai teribilă solie proclamată vreodată neamului omenesc. El spune: "Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu" (Apocalips 14,9.10).

Păcatul care aduce mânia lui Dumnezeu trebuie să fie un păcat foarte real. Indiferent ce s-a spus în trecut despre cine ar fi fiara, iar chipul ei fiind protestantismul apostaziat, cu semnul lui, sabatul fals, suntem confrunțați cu o problemă mult mai serioasă. Dacă așezăm orice altceva înaintea Dumnezeului adevărat, sau îngăduim ca ceva să umbrească locul Său, ne închinăm de fapt fiarei. Orice lepădare a adevărului înseamnă o lepădare a Autorului adevărului. Închinarea la fiară, în ultima și cea mai sinistră formă a ei, nu este altceva decât închinarea adusă "eului". Acest "eu" este ceea ce psihologii numesc "ego", ceea ce are implicații vaste și subtile, foarte neînțelese astăzi.

A fost relativ ușor, de-a lungul anilor, să proclamăm soliile primilor doi îngeri. Solia îngerului al treilea devine din ce în ce mai dificilă. Ea are o legătură cu curățirea sanctuarului. Această legătură specială poate fi văzută în următoarea afirmație:

"Cei care au respins prima solie nu au putut beneficia de a doua; nu au beneficiat nici de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre prin credință cu Isus în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. Și respingând cele două solii anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu au mai văzut lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea în Sfânta Sfintelor" (EW 260).

Solia îngerului al treilea trebuie să fie, deci, o cheie care descuie ușa în Sfânta Sfintelor.